

af Døren til Loggiaen. Hun sad med bortvendt Ansigt og havde stadig en forunderlig svævende Fornemmelse af sig selv. Tankerne galloperede gennem hendes Hoved omtrent som naar hun paa et Bal havde nippet lidt for hyppigt til Champagnen eller en Aften havde hørt rigtig megen god Musik. Derfor opfattede hun heller ikke synderligt af, hvad Torben fortalte. Hun hørte kun selve Stemmen, denne mørke, klokkedybe Mandsrøst, der altid havde været saa farlig for Kvinden i hende. Hun kunde endnu huske, hvordan den allerede paa Storeholt havde gjort hende undselig, dengang hun som en trettenaars Tøs traf ham første Gang efter at han var bleven helt voksen.

Hun fandt forresten, at den havde forandret sig ikke saa lidt. Der var kommen noget brudt i Klang. Man kunde høre paa ham, syntes hun, at han var et Menneske, der havde gaaet meget igennem. Det var det samme Indtryk, hun havde faaet af hans Ansigt, da hun saae det paa nærmere Hold, og det havde hurtigt forsonet hende med Forandringen. Hun fandt ham endogsaa smukkere end før. Trækkene havde faaet Liv og Glød samtidigt med, at de var bleven strengere. Og det krusede Skæg klædte ham virkelig. Hun syntes, at han i sin Vrede lignede en græsk Gud.

Imidlertid sad Torben inde i Halvmørket og iagt-